

що се зробила Латачкова, та, що звала себе інженеровою — а була жінкою простого робітника!

— Маршєнко — розказувала тимчасом Латачкова до слуги, добігши до школи. — Юви курята, що бігають по нашій обісті і рік мені зараз!

— Так то чужі, то Теслі Гринька. Гріх.

— Не шекуй! Як кажу — зараз мені рік! Я йому завтра у трос заплачу!

Що на парохії уже цілий день їмость була в досаді на Латачків, не потреба ї казати. Вечером спозирала що хвилі крізь вікно.

— В буді світити ся еще, видно еще не поїхав. Певно, що они його здолять, росіа був знаменитий, мягоньке мясо, вже ї закріпленний... Ой щоб я тільки знала, як той дурень називаєть ся — я зараз усе йому розказалаб! Гірка буде його доля, як він побратаєть ся із тою драбнею! Се ї обовязком чесного чоловіка його упередити!

— Не пхай пальці поміж двері. Щож се тебе обходить? — говорив усе етичний муж.

— Не пхай пальців? Як то? Так то мій обовязок сліпому отворити очі. Я мушу то зробити, щоб тільки знала, хто то був. Я зараз аноїм до нього паншну. Шкода, що я не післала Каську, щоб ситгала візника, відки той дурний...

І знов ждала мамі-матва, що як завтра прий Латачкова — (а) прийде певно сі перепросити!) — то вона за двері сі викине. Без пардону сі викине, що росіа краде від огню! — Але минав день і другий і третій, а Латачкова не приходила. Обдумала, що ліпше пождати, аж трохи перетреть ся... Може припадково стріне коли їмость, а може приїде суджений Галі — тоді найліпше буде піти — в такій хвилі їмость усе позабуде!

XVI.

Трясала мучила тимчасом думка про Латачків. Куди глянув, усе не сходили воши йому з думки. Пішов до школи — не бачив плоди їх роботи, стрівув в селі якого мужи-